

A csudaerejű sár

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl még az üveghegyeken is túl, volt egy szegény ember s annak három fia. Azt mondja egyszer az ember a fiainak:

- Menjete el, fiaim, lássatok országot-világot, próbáljatok szerencsét, mert itthon nincs a szegény embernek előmenetele.

A fiúk megfogadták az apjuk tanácsát, s elindultak szerencsét próbálni. Mentek, mendegéltek hetedhét ország ellen. Aztán, mikor erősen elfáradtak, letelepedtek egy helyen, elővették a tarisznyájukat, hogy falatozzanak egy keveset. Azt mondja a legidősebb fiú:

- Ne egyék külön-külön mindegyik a maga tarisznyájából, hanem előbb együk meg, ami egy tarisznyában van. Ha az kiürült, fogjunk a másodiknak.

Jól van, hát ebben meg is egyeznek. Először megették a legkisebb fiú elemózsiáját, aztán továbbmentek.

De mikor a középső fiú tarisznyájára került a sor, a legkisebb fiúnak egy falás nem sok, annyit sem adtak. Hiszen ha csak nem adtak volna, de mit tettek! Mikor az öccsük kérte, hogy adjanak neki is valamit, mert az a becsület, kiszúrták a szemét, s otthagyták a szegény fiút.

Elindult szegény vak fiú tapogatózva, ment jobbra, balra, eléfelé, hátrafelé, nem tudta szegény: merrefelé, egyszer csak beléesett egy kútba. No, áldott szerencséje volt, hogy beléesett. Nem volt ebben a kútban víz, színig sárral volt tele, mégpedig csuda erejű sárral. Ahogy beléesett ebbe a sárba, halljatok csudát! egyszeribe megjött a szeme világa. Megint látta a fényes napot, látta az egész világot. Fogta magát, aztán egy jó összetett marékkal felmarkolt a sárból, beletette a tarisznyájába, s ment tovább.

Még egy jó hajításnyira sem ment, jó vele szembe egy kicsi egérke. Le volt törve a dereka, sántított a lábára. Megszólította a fiút:

- Ó, te fiú, segélj rajtam, ha tudsz, bizony nem bánod meg.

A legény kivett a tarisznyájából egy kevés sárt, megkente vele az egérke, lábát, derekát, s hát abban a szempillantásban meggyógyult a sántasága, meggyógyult a dereka is, semmi baja sem volt.

- No, te fiú - mondja az egér -, jótétel helyébe jót várj. Tudd meg, hogy én az egerek királya vagyok. Nesze, adok neked egy sípot. Ha bajba kerülsz, csak fuvintsd meg, a világon ahány egér, mind a segítségére leszen.

Elveszi a fiú a sípot, a tarisznyájába teszi, megy tovább, és még egy hajításnyira sem ment, megszólítja egy méhecske: annak is össze volt törve a teste.

- Segíts rajtam, te jó fiú, ha tudsz, bizony meghálálom.

Segített ezen is, s a méh is egy sípot adott neki. Azt mondta:

- Tudd meg, hogy én a méhek királya vagyok, s ha bajba kerülsz az életben, csak fuvintsd meg a sípot, a világon amennyi méh, mind a segítségedre lépzen.

Továbbmegy a fiú, s hát az út szélén egy farkas fekszik. Össze volt törve minden csontja, porcikája, nem tudott megmozdulni. Kérte ez is a fiút:

- Segíts rajtam, te jó fiú, bizony nem bánod meg.

A fiú nem akarta meggyógyítani, mert attól félt, hogyha meggyógyítja, még összetépi őt a farkas. De addig könyörgött a farkas, hogy a fiú megkönyörült rajta. Ennek is bekente sárral a testét, s ím, abban a szempillantásban talpra szökött, nagy erős állat lett belőle.

- No, te fiú - mondta a farkas -, jótétel helyébe jót várj. Nesze, adok neked egy sípot. Ha bajba kerülsz, csak fuvintsd meg, s amennyi farkas a világon, mind a segítségedre lépzen.

Most már a fiúnak három sípja volt, s ment, amerre a szeme látott, hegyeken, völgyeken át. Addig ment, mendegélt, míg a király városába nem ért. Ott felment a királyhoz, s beszegődött hozzá inasnak.

No, itten jó helyre szegődött, ott voltak a bátyjai is szolgálatban. Bezzeg megijedtek, hogy kiderül a hitványságuk, s elkezdtek tanakodni, hogy s mint pusztíthatnák el az öccsüket. Ők bizony felmentek a királyhoz, s azt mondták:

- Felséges királyunk, akit most fogadott, azt mondta nekünk, hogy ami gabona van az országban, egy éjjel mind a felséged padlására tudja hordani.

- No, ezt szeretném látni - mondta a király. - Küldjétek ide azt az inast mindjárt.

- Igaz, hogy ezt meg ezt mondta? - kérdi a király.

- Nem mondtam én senkinek, felséges királyom.

- De így, de úgy, szél zúgatlan nem indul. Ha ma éjjel az ország gabonáját a padlásomra nem hordod, karóba kerül a fejed!

Kimegy a fiú nagy búsán, nem tudta, hogy mit csináljon: elszökjék-e, maradjon-e. Amint tűnődik, bucsálódik magában, eszébe jut, hogy az egerek királya mit mondott neki. Belefuvint a sípjába, abban a minutában ott volt előtte az egér, s kérdezte:

- Mit parancsolsz, édes gazdám?

Mondja a fiú, hogy mit kíván tőle a király.

- No, ha csak ennyit kíván, s nem többet - mondotta az egerek királya - feküdj le s aludj!

Azzal elszaladt az egerek királya, egy óra sem telt belé, jöttek az egerek a világ minden részéből, s hordották a búzát s a rozsot s mindenféle gabonát, egy szem nem sok, annyit sem hagytak, mind a király padlására vitték.

De bezzeg kellett támogatni a padlást vasrudakkal, gerendákkal, mert recsegett-ropogott a tenger gabona alatt.

Ámult-bámult a király, mert sok csudát látott, de még ilyet soha világon való életében. Hanem a legényeket majd megette a mérge. Megint összesúgtak-búgtak, felmentek a királyhoz, s jelentették:

- Felséges királyunk, azt mondta nekünk az a fiú, tud ám ő még többet is.
- Ugyan bizony, hogy tudhat még ennél többet? - kérdezte a király.
- Hiszen mi sem hisszük - mondták a legények -, de nekünk azt mondta, hogy a király palotájától a piacig egy viaszhidat épít egy éjjel.
- No, ezt igazán szeretném látni - mondja a király. - Mindjárt küldjétek ide azt a fiút!

Jő a fiú, kérdi a király:

- Igaz-e, hogy ezt meg ezt mondtad?
- Nem mondtam én semmit, felséges királyom.
- Csak ne tagadd, mert szél zúgatlan nem indul. Ha ma éjjel az én palotámtól a piacig viaszhidat nem építesz, bizony mondom, karóba kerül a fejed.

Kimegy a fiú, nagy búsán tűnődik, évelődik magában, már világgá is akar menni nagy bánatában. Hanem eszébe jut, hogy adott neki egy sípot a méhek királya is. Belefuvint a sípba, jön a méhek királya, s kérdi:

- Mit parancsolsz, édes gazdám?

Mondja, hogy mit parancsolt a király.

- Ó te jó fiú - mondja a méhek királya -, csak nagyobb bánatod ne legyen. Eredj s aludj, a többit bízd rám.

Lefekszik a legény, s azzal a méhek királya összegyűjti, ami méh van a világon, s éjfél felépítik a viaszhidat. Kinéz reggel a király az ablakon, látja a viaszhidat, s hanyatt esett nagy csudálkozásában.

Mérgelődtek a legények, nem tudták már, hogy mihez fogjanak.

Harmadszor is felmentek a királyhoz, s azt mondták:

- Felséges királyom, ez az inas már megint járhatja valamin az eszét. Azt mondta nekünk, hogy reggelre elhozza a tizenkét legerősebb farkast.

Azt gondolták, hogy ezt már csakugyan nem tudja megtenni. Ha farkasokért megy, azok tépik össze, ha nem megy, akkor karóba kerül a feje.

- Küldjétek ide azt a fiút - mondtotta a király.

Fölmegy a fiú a palotába, kérdi a király:

- Igaz-e, amit rólad beszélnek?
- Nem szóltam én senkinek egy szót sem - mondtotta a fiú.

- De ilyen-olyan ördögös legénye, szél zúgatlan nem indul. Az ország gabonáját összehordottad, a palotától a piacig viaszhidat építettél, elhozod nekem reggelre a tizenkét legerősebb farkast, mert különben halálnak halálával halsz meg.

De most búját sem mondotta a legény, gondolta magában: hozok én ide annyi farkast, amennyi katonája királynak még nem volt. Belefuvint a sípjába, jön a farkas, kérdi:

- Mit parancsolsz, édes gazdám?

Mondja, hogy mit akar a király.

- Ne búsulj semmit - mondotta a farkas -, hozok én ide nem tizenkettőt, idehozom, amennyi farkas van a világon. Te csak vigyázz, mikor megérkezünk, ülj fel a hátamra, végy egy ostort a kezedbe, s hajts mindenkit, akit a szemed előtt látsz.

Hát, halljatok csudát! Úgy éjfél tájban jönnek a farkasok, rettentő ordítással, de annyian jöttek, hogy a városban nem fértek. Ellepték a város határát, még azon túl is. Akkor felült a fiú a farkaskirály hátára, be a király udvarába, neki a farkasok a királynak, az udvarbéli népeknek, ki elszaladt, kit széjjeltéptek, senkit sem kíméltek, csak a királykisasszonyt.

Ezt a fiú mindjárt feleségül vette, elfoglalta az egész országot, ő lett a király, s még ma is él, ha meg nem halt.